

A nagykorú gyülekezet

Textus: Ef. 4.7-16

2014. május 4.

Az efézusi levél központi témája az egyház, mondtuk korábban. Az egész levelet a „felnőtt” vagy „nagykorú gyülekezet” gondolat körben vizsgáltuk. A ma olvasott szakasz az a rész, ahol Pál apostol a gyülekezet felnövekedéséről, éretté, nagykorúvá válásáról szól. Ahhoz, hogy ennek megvizsgálásába belekezdjünk, először lássuk, hogyan jutottunk ide. Miért fontos az apostolnak a nagykorú gyülekezet?

Az apostol a Jézus Krisztussal való életet és Isten népét, Isten egyházát együtt és elválaszthatatlannak látja. Lehet, hogy valaki először találkozik Isten valóságával Jézusban Krisztusban, és utána, ennek a tapasztalatnak az alapján indul el, hogy megkeresse azokat, akik hasonlóan hisznek. Lehet, hogy valaki először találkozik egy gyülekezet valóságával, valami megragadja, pedig nem vallja magát hívőnek, és ennek nyomán kezdi el keresni, hogy megismerje azt, akit a gyülekezet tagjai együtt vallanak Úrnak. De a kettő összetartozik, mert erőtlenség, csonka, torz az a hit, amely nem vezet Isten népe közösségébe, és üres, formális, névleges az a gyülekezeti tagság, amelyben nincs jelen az élő, valóságos és személyes hit élménye.

Pál úgy beszélt Isten kimondhatatlan ajándékairól, amit Jézus Krisztusban adott nekünk, hogy végig szem előtt tartotta a gyülekezet közösségét. Isten Jézusban életre keltett, pedig halottak voltunk; megbékéltetett magával. Isten Jézus Krisztusban lerombolta az elválasztó falat zsidók és pogányok között, és egy új népet teremtett magának. Mindezzel, hallottuk eddig, egy új közösséget, sőt, egy új emberiséget hozott létre magának, Krisztus halála és feltámadása által, és ez az egyház. Ledőltek a falak Isten és ember között, ledőltek a falak a különböző háttérű, kultúrájú, anyagi helyzetű és ellentétes érdekeltségű emberek között. Ez a közösség pedig, fejtette ki az apostol, nem más, mint annak teste, aki feltámadt, az Atya jobbjára ült, akié minden hatalom, és aki a fej az egyházban. Mindez azonban nem önmagáért való. Ez az új közösség, a Krisztus teste, a jele, az előfutára, az előíze annak, amit Isten a történelem folyamán cselekszik, és egy napon beteljesít: hogy Krisztusban egybefoglal mindeneket. Hogy a széthúzó, darabokra hulló, gyűlölködő emberiséget, az agonizáló, pusztuló teremtettséggel egyetemben, egy nap egyé teszi Jézus uralma alatt. Milyen lesz az a nap? Milyen lesz az a társadalom? Ennek előképe az, amit ma a nagykorú gyülekezetről olvasunk, egy olyan közösségről, egy olyan testről, amelyben annak részei egybeilleszkednek és összekapcsolódnak. Ebben a szeretetben történő kölcsönös gondoskodásban ez a test növekszik és épül. Ahhoz, hogy ez egyre jobban megvalósulhasson a mi gyülekezetünkben is, 1. ismernünk és értenünk kell a különbözőségünket; 2. szolgálnunk kell egymásnak a különbözőségeinkkel.

I. A különbözőségünk ismerete

Az előző szakaszban a gyülekezet egységéről olvastunk: teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel, viseljétek el egymást szeretettel... Pál a gyülekezet egységét hangsúlyozta, mondván, hogy egy test vagyunk, egy Lélek lakik bennünk, egy reménységre kaptunk elhívást, egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, és egy

mindannyiunk Istene és Atyja. Hihetetlenül erős az alapja annak, hogy a keresztény gyülekezet egységben élhet. Láttuk, mennyi minden köt össze, és mindez nemcsak valamiféle dogma, hanem a közös megélésünk. Fontos, hogy Jézus Úr – de ő ugyanaz a Jézust vallja Úrnak. Fontos, életbevágó, hogy hitet nyertem – de a többieknek ugyanúgy adatott a hit. Rajtam a keresztség – de a többieken is ugyanaz a pecsét van... óriási jelentőségű mindez egy olyan kultúrában, ahol egyre kevesebb marad, ami összeköt. De nézzétek, ez nem jelenti azt, hogy egyformák lennénk, mondja Pál. A keresztény hit nem uniformizál, a gyülekezet egysége nem abból áll, hogy nyomjuk el, temessük el, vagdaljuk le azt, ami különbözik. Az egység ára nem a különbözőség elnyomása. „*A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott*” – vezeti be Pál a különbözőségről szóló részt. Erőtéljes motiváció és közös tapasztalat, amely egységet hoz – és ez Krisztus megtapasztalásából fakad; - de ugyanakkor ugyanez a Krisztus megerősíti a különbözőséget is. Ez a különbözőség pedig abban áll, hogy Krisztus más és más ajándékokat ad az ő teste tagjainak.

Az érett, nagykorú gyülekezet alapja először tehát az, hogy ismerjük, „milyen kegyelem adatott nekünk a Krisztus ajándékának a mértéke szerint.” Mert Jézus az ő népének ajándékokat ad ahhoz, hogy az egyház valóban betöltse küldetését, mint Isten új társadalma. Először lássuk az ajándékozót!

Egy ószövetségi helyet idézve beszél Pál Jézusról: „*Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.*” Jézus eljött a mennyből, alászállt, meghalt, majd feltámadt és az Atya jobbjára ültetett. Ő a győzelmes hadvezér, mondja Pál a korabeli győztes hadvezérek szokására utalva, aki elveszi a zsákmányt az ellenségtől, majd abból bőségesen megjutalmazza saját katonáit. Jézus legyőzte a démoni erőket, halála által megtörte a bűn és a kárhozzátás erejét, feltámadt, mindennél magasabbra ment, és betölti uralmával a mindenséget. Ugyanakkor nem ítél bennünket passzivitásra, hanem bevon munkájába, és ehhez ajándékokat ad népének. Amikor tehát arról a különbözőségről beszélünk, amelyek a kegyelmi ajándékokra vonatkoznak, mindig Jézust, a győztes Urat kell magunk előtt látnunk. A fej ajándékokat ad a testnek, hogy az betöltse küldetését, és megjelenítse a világban mindazt, amit Jézus uralmával megszerzett.

Ez az Úr különböző mértékben különböző ajándékokat adott nekünk. Olyan tőle való képességeket és készségeket, amelyek által a test – a gyülekezet közössége – működik. Pál apostol itt ötöt nevez néven: apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók. Azonban egyéb leveleiből tudjuk, hogy ennél sokkal többféle ajándékról tud, mint pl. a bölcsesség beszéde, az ismeret beszéde, a kormányzás (vezetés), a hit, a gyógyítás, az irgalmasság, az adakozás, a buzdítás vagy bátorítás, a lelkek megkülönböztetése, a nyelveken szólás... Mindezeket és másokat különlegesen, személyre szabottan osztja szét a gyülekezetben, különböző módon, különböző mértékben. A nagykorú gyülekezetben tehát a tagok tudják, hogy ajándékaik vannak. Jézus, a Szentlélek által minden egyes tagot felruház ilyen kegyelmi ajándékkal. Azért „kegyelmi”, mert nem választjuk, nem kiérdemeljük, nem megdolgozunk ezekért, hanem kapjuk, bőségesen, nagyvonalúan attól az Úrtól, aki a test feje. Nézzétek, milyen szépen helyez ez a tény bennünket a Krisztus testében egymás mellé. Senki nincs, aki felesleges lenne – hiszen minden részre szüksége van a testnek ahhoz, hogy jól működjön. Továbbá, senki sincs, aki önmagában elégséges lenne az egész testnek, aki egymaga, vagy akik néhányan, „el tudnák vinni a gyülekezetet” – hiszen Krisztus

nem így alkotta azt meg. Aki magát hajlamos leértékelni, annak bátorítás és gyógyulás az élet a Krisztus testében, hiszen Jézus maga mondja neked, szükségem van rád, adtam neked ajándékokat, ismerd meg azokat és élj velük. Fedezd fel, bontsd ki, állítsd használatba! Annak pedig, aki hajlamos magát túlbecsülni, és másokat lenézni, intés és gyógyulás ugyanez, hiszen Jézus azt mondja, használlak, de ne nézd le a másikat, ne becsüld magadat túl, ne gondold magadat fontosabbnak, többnek, mint ami valójában vagy. Tudod milyen felszabadító, amikor megérted, hogy nem rajtad múlik minden Isten szolgálatában? Ez is a különbözőségünk ismeretéből fakad.

II. Szolgálat a különbözőségünkkel

Mire adattak az ajándékok? A válasz, hogy a test szolgálatára, hogy az épüljön, növekedjen, elérje a nagykorúságot, felnőve Krisztus teljességére. Azaz ez az útja annak, hogy Jézus egyre erősebb mértékben megjelenjen, kimunkálódjék a gyülekezet életében. Minél inkább megtaláljuk és betöltjük egyen-egyenként a helyünket és szerepünket a Krisztus testben, az annál inkább felnő a krisztusi nagykorúságra, annál hitelesebben mutatja be a világnak, hogy mi Isten végső célja az emberiséggel. A megváltásunkból tehát nem csak az fakad, hogy megbocsátattak a bűneim, hogy Isten gyermeke lettem, hogy kaptam Isten Lelkét, hanem mindezzel együtt az, hogy részese lettünk Isten új társadalmának, amelyben új elhívásunk, feladatunk, szerepünk is van. Lássuk ezt kicsit részletesebben!

Mivel mindenkinek adott Krisztus ajándékot, mindenkinek felelőssége a szolgálat végzése, a Krisztus test építése. Nézzétek, hogyan tanít Pál: Krisztus adott „*némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, ismét másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul*” – de vajon miért? Miért adta ezeket, akikről azt mondhatjuk, hogy ők a „professzionális” egyházi emberek? (Mind az öt ajándék a tanítással, szóval függ össze valamilyen módon, és egyértelmű tisztségeket jelentettek a korai egyházban.) Mi lenne a mai olvasat, mire adta Krisztus a tanítókat, lelkipásztorokat, püspököket? Válasz: a szolgálat végzésére, a Krisztus test építésére, nem? Mi, a gyülekezet fizetjük azt a néhány professzionálist, akiknek az a dolga, hogy a gyülekezet, az egyház éljen, működjön. És ha így van (lenne), mi a ti dolgotok? Élni azzal, amit ezek a professzionálisak a ti megbízásotokból fenntartanak. Ezzel pedig megérkeztünk az egyház mint intézmény, vagy az egyház mint szolgáltatás gondolathoz. A többség megbízásából és támogatásával egy kisebbség működteti, ameddig arra szükség van. Ha szeretnéd, igénybe veszed, eljössz egy istentiszteletre, akár beadod a gyermeked gyerekistentiszteletre, ha még buzgóbb vagy, egyéb programot is igénybe veszel a hitbeli tanulásod érdekében, ha meg nincs rá szükséged, akkor nem teszed. Teljesen világos képlet – és mondjuk ki, az él ma Magyarországon (is) a legtöbb ember fejében az egyházzal.

Pál apostol azonban nem ezt mondja! Miért adott némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, megint másokat evangélistákul, vagy pásztorokul és tanítókul? „*Hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra...*” A nagykorúság az, amikor mindannyian érünk, növekszünk, és szolgálunk az egész test épülésére. Pál nem tudja, milyen az a gyülekezet, az az egyház, ahol a kisebbség szolgál, a többség meg „használja”,

„fogyasztja” a szolgálatot (és félreértés ne essék, itt nem a magunk gyülekezetéről beszélek – erre még vissza fogunk térni). Mivel az egyház Isten új társadalma – és nem vallásos szolgáltatás vagy intézmény elsősorban – ezért abban mindenkinek helye, szerepe, szolgálata van, a Krisztustól való ajándékai szerint. A „professzionálisak” feladata pedig az, hogy erre felkészítsen. Segítsenek megismerni az ajándékainkat, készítsék fel a szenteket (ez a gyülekezet), hogy készek és képesek legyenek a Krisztus testének építésére. Az a felelősségük, hogy ki-ki ajándékai szerint töltsse be a társadalomban, a családjában, és a gyülekezetben mindazt, amire a győztes Krisztus őt elhívta és megajándékozta. Azért és úgy kell nekik szolgálniuk, hogy mindannyian legyünk Krisztus uralmának képviselői és tanúi a szolgálat által.

Éppen ezért, amikor gyülekezetünkben szolgálatról beszélünk, akkor azt senki nem tekintheti úgy, hogy az a „ráérők”, vagy a „buzgók”, vagy a „kiváltságosak”, esetleg „megajándékozottak” különleges csoportja. Nem úgy van, hogy engem Jézus elért, megszólított, elhívott, megváltott, ezzel teljesen készen vagyok, megérkeztem, és ha szeretnék még egy kis extrát, vagy viszonzást a gyülekezetnek, akkor szolgálhatok is. Ez így lehet egy intézményben, így lehet egy szolgáltatást nyújtó cégnél – de mi nem vagyunk az! Annyira nem, hogy nem hallottam még olyan szolgáltató cégről, amelyről egy ilyen mondat hangozhat el: *„Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”* Jézus hatására, szeretetben, a saját adottságunk szerint működve, összekapcsolódunk, és így gondoskodik a test önmaga növekedéséről. Ez Pál víziója a nagykorú gyülekezetéről, arról a gyülekezetéről, ami épül és növekszik. Nem statikus kép, hanem mozgásban lévő. A növekedés, a Krisztus teljességének eléréséig, sohasem befejezett. Amint ki-ki a helyére talál és szolgál szeretetben, nemcsak érettségben, működésben, hanem számban is növekszik a gyülekezet, hiszen bizonyoság Jézus uralmáról és hatalmáról egy önző és széthúzó kultúrában.

III. Gyakorlati megfontolások

Végül mindezek alapján szeretnék a szokásosnál konkrétabb és gyakorlatibb megjegyzéseket tenni gyülekezetünk életére nézve.

Az első a jelenünkre vonatkozik, amiért hálások vagyunk. Kezdetől fogva fontosnak tartottuk a gyülekezetben azt, hogy mindenki találja meg azt a szolgálatot, amelyben Krisztusnak engedelmeskedve, a tőle kapott ajándékaival az egész test épülését munkálja. Ha csak a nagyobb szolgálati területekre tekintek, az a következőt jelenti a gyülekezet életében: 15-20 házicsoport vezető és segítő van, akik – más házicsoport tagokkal együtt – bibliatanulmányozást vezetnek, illetve a csoporttagokra figyelve pásztori figyelemmel gondoskodnak a Krisztus test működéséről; 30 ember részese a gyermekek közötti szolgálatnak, ami vasárnapról vasárnapra 4 csoportban zajlik az istentisztelettel egyidőben; legalább 20 fő az, aki a zenei csoportban szolgál hangszerrel, énekkel, vagy a hangosításban; a most megerősödő diakóniai szolgálatban is több, mint tízen vesznek részt; az Alpha kurzusban és a folytatásban 10-15 ember szolgált; és akkor még nem ejtettem szót a két ifjúsági csoportról, a házigazdákról, az adminisztrációs munkákról, az imaszolgálatról, a könyvasztalról, a mamakörrel, és számtalan alkalmi és egyéni szolgálatról, amelyek jelentős részéről nem is tudunk.

Szeretném mindezeket a testvéreket megerősíteni, hogy ők minden hűséges és kitartó szolgálatukkal nem mást tesznek, mint betöltik azt, amiről ma hallottunk. Így gondoskodik a test, összekapcsolódva és összefogva, a maga épüléséről és növekedéséről. Ebben van jelen közöttünk Jézus Krisztus, a fej, aki szuverén hatalmából kinek-kinek ajándékokat ad a szolgálatra.

A második megjegyzésem a jövőre vonatkozik. A közeli jövőre, és a távolabbi jövőre is. Kérdezhetik többen, és joggal, hogyan ismerjem meg, hogy melyek az ajándékaim? Hogyan ismerhetem fel, merre hív Isten? Honnan tudhatom, hogy a Krisztus test építésére inkább a gyülekezeten belül, vagy azon kívül szeretne használni? Ezekre a kérdésekre kettős válasz van. Egyrészt a közösség segít felismerni az ajándékaidat, ezért ne várd, hogy magadban ülsz, és egyszer csak megvilágosodsz. Másrészt, a lelkipásztorok felelőssége, amint hallottuk, ebben vezetni, tanítani és képezni. Ezért az idei nyári táborunk délelőtti alkalmain ezzel foglalkozunk majd. Előadásban, csendes, imádságos munkában, kiscsoportos beszélgetésben körbejárjuk, hogyan formált bennünket Isten eddig, milyen vágyakat helyezett a szívünkbe, milyen ajándékokat adott, és mindezek alapján, hova, merre hív bennünket. Ugyanakkor egy hosszabb távú változást is tervezünk a gyülekezetben, amelyről szeptemberben kezdtünk el beszélgetni a presbitériummal, és mostanra kezdett kialakulni. Létrehozzuk a gyülekezeti struktúránkban az ún. „Tanítványság iskoláját”, amelynek lényege, hogy elsősorban a gyülekezet lelkipásztorai által tartott képzésekkel nagyobb hangsúlyt tegyünk a „szentek felkészítésének” szisztematikusabb végzésére. Szeretnénk sokkal tudatosabban támogatni, segíteni, tanítani a gyülekezet tagjait, hogy egyre nagyobb mértékben megvalósulhasson közöttünk, általunk az épülő és növekvő, nagykorúság felé tartó Krisztus test. Erről bővebben a nyári táborban beszélünk.

A harmadik és utolsó megjegyzés legyen a buzdítás és a bátorítás: érezd a magadénak a gyülekezetet. „Gondoskodik önmaga növekedéséről” – olvastuk. Ez arra buzdít, hogy vegyük kézbe a saját életünket – ne „felülről” várjuk a megoldást, hanem magunk vállaljuk érte felelősséget. Ha meghirdetjük, hogy pl. a nyári vasárnapok alatt keresünk gyermekfelügyelőket, akkor – mivel a gyülekezet magáról gondoskodik, összekapaszkodva, összefogva – legyen természetes, hogy belépsz egy-egy vasárnapra. Hasonlóan, egy összeszokott házicsoportha, ha a vezetője elutazik, vagy elköltözik, jó, ha felteszi a kérdést: mit tudunk mi magunk tenni a csoport további vezetése érdekében? Bátorítson, buzdítson minket ez a szakasz arra, hogy tápláljuk, gondozzuk, építsük gyülekezetünket összekapcsolódva szeretetben! ÁMEN!

Lovas András